

Vineuzen

door Ray Simoen

Bij de beesten af zo lekker

Het voorjaar wordt al-
lang niet meer aange-
kondigd door een paar
zwaluwen. Die

beesten gaan niet meer
weg, de winters hier stel-
len toch niks meer voor.
Zoevende fietsbandjes van
tierende wielrenners wek-
ken je uit de winterslaap.
De beroeps onder hen heb-
ben al ettelijke honderden
kilometers op de tubes
staan. Ze willen klaar zijn
voor de grote voorjaars-
klassiekers in Vlaanderen.
Getraind wordt in zuidelij-
ker streken, waar de zon
de kuiten prettiger streelt
dan de winden van het
noorden.

Een van de pre-seizoensrit-
ten is de Tirreno-Adriatico.

Alleen die naam al is een
streling. Tussen de Tyr-
rheense en de Adriatische
zee fietsen de renners bin-
nenkort. Over de Appenij-
nen, bergketen die het wes-
ten van het oosten scheidt.

Ze worden geleid door
koersdirecteuren, die driftig op
scheidsrechterfluitjes blazen. Jam-
mer, er zijn zoveel prettiger gidsen,
die weten achter welke bocht het
mooiste avontuur wacht.

Jan Kamsma van Vinisol uit Meer-
sen doorkruist al vele jaren Italië.
Hij begon ermee toen Nederland
dacht dat Italië niet meer was dan
het strand bij Rimini. De zestig is
hij inmiddels al gepasseerd, maar
de vitale Meersenaar reist nog
steeds graag van Bergamo tot Brin-
disi. En doet nog altijd verrassende
ontdekkingen. Wijnen van eenvou-
dige boeren, die nog in de voetspo-
ren van de Etrusken staan en voor
een renaissance zorgen van oude
druivenrassen.

Even opzij van de koers van West-
naar Oost-Italië ligt aan de voet
van de plots opduikende Appenij-
nen, op een hoogte van 260 meter,
het nationale park Monte Sole. Met
een adembenemend uitzicht op
het dal van de Reno rivier. Daar lig-
gen de wijngaarden van Tolesano,
In nagenoeg perfecte harmonie
met de natuur maakt Luigi Berti
hier zijn wijnen. De streek wordt
veel geplaagd door wolven en wil-
de zwijnen. Maar Berti heeft rond
zijn wijngoed schrikdraad gespan-
nen om de dieren te waarschuwen.
Dat is biologisch correcter dan een

jachtgeweer. Zo ook be-
werkt hij zijn grond en
struiken: biologisch. Door

de koele winden, die door de vallei
blazen, krijgt schimmel geen kans
zijn druiven aan te tasten. De
grond met klei, zand en vulka-
nisch gesteente is een geschenk,
waar ook de Etruskische wijnboe-
ren al gelukkig van werden. Luigi
Berti is een familieman, verknocht
aan zijn grond en streek. Zijn
Guidesco wijn is genoemd naar
zijn zoon, de (witte) Gariete naar
zijn vader, de Maghinardo naar
zijn grootvader en de rode Falesa-
no naar zijn huis.

Die rode Falesano kleurt het glas
opgewekt kersenrood. Geuren van
licht bosfruit, kwieke kersen, kort-
om 'snoepfruit'. Daarnaast laurier,
wat paprika en snuf peper, die ge-
zelschap krijgen van dartele tanni-
nes. Die jubeltoon krijgt ook de
mond te pakken. Speelse zuren,
feestfruit en ook wat tannines: dat
is nu net de kick van het voorjaar,
dat tikkeltje rauwe, niet dat 'lazy
summer' gevoel. Verrassend lang
blijft de wijn de mond verrassen,
een plezant aandachttrekkertje. Je
krijgt er meteen goede zin van.
Met een flesje van deze wijn bij de
hand wordt zelfs de voorjaars-
schoonmaak een feest. Zeker als
daar nog wat vis, pasta met gekrui-
de saus of licht gegrild vlees komt.
Bij de beesten af zo lekker.

De wijngaarden van Tolesano, in de Appenijnen, bij nationaal park Monte Sole.